

► ENTREVISTA a Dani Pérez, actor i humorista

«La improvisació fa l'obra més humana, si no és com estar resant la pregària del parenostre»

►► Dani Pérez ve a Igualada per segon any consecutiu per encetar la temporada de teatre de la festa major. El monologuista destaca amb «Los ángeles no tiene hélices» la seva autobiografia a escena d'una manera més punxant, carregada d'ironia i, sobretot, d'humor. Amb més de 15 anys de carrera, Pérez ha agafat un nom dins el món de l'espectacle.

■ MAR MARTÍ
Igualada

—Són tot anècdotes personals les que donen vida a «Los ángeles no tienen hélices»?

—Sí, és una obra autobiogràfica. Hi ha records d'infantesa, altres feines que havia tingut... Per exemple, quan era petit, als onze anys, volia ser bisbe. Sóc una persona de 'puntazos' i en aquell moment em van venir ganes d'això, però només em va durar dues setmanes, i llavors em vaig passar al 'lado oscuro' i a l'obra ho represento convertint-me en el comte Dràcula. Hi ha un altre gag sobre uns americans que van a la lluna i faig la comparació del que hauria passat si en comptes d'americans haguessin estat espanyols.

—Des de quan et ve la passió pel teatre?

—Jo vaig començar fa 15 anys a actuar. Vaig estar tres anys treballant a la Cope Manresa fent una mica de tot: butlletins informatius, radiofórmula... A la televisió també vaig ser-hi una temporada i després ja vaig entrar al món del teatre. Durant tres anys i mig vaig fer tea-

MANUEL HIDALGO

L'actor Dani Pérez, amb més de 15 anys d'experiència, va fer el ple en les quatre funcions del Teatre de l'Aurora

tre infantil i després vaig començar a arrencar la meua carrera com a monologuista.

—On et sents més còmode treballant: a la televisió, a la ràdio o al teatre?

—Si hagués de posar un ordre de preferència diria primer el teatre, després ràdio i finalment televisió. La televisió és un mitjà que crema molt. Estàs molt condicionat per la gent de sobre teu. Primer fas el teu material però després has de fer coses que encara no has provat i no saps si funcionaran bé o no. Jo en aquest sentit em cuido massa i no vull posar-me gaire en aquest món.

—I del teatre, què en destacaries?

—Al teatre hi ha una cosa molt bona que és la improvisació i el contacte amb el públic. La improvisa-

ció és el que fa la funció més humana. Si t'ho aprens tot de memòria acaba sent com resar un parenostre, que pugues a l'escenari recites i marxes. El meu somni ja l'he complert, que és viure del teatre.

—És més difícil fer riure ara que fa un temps?

—Avui dia vas a un bar de copes a fer un monòleg i tothom t'escolta. Abans a la gent li costava molt més estar atenta. Era molt més dur treballar en aquelles circumstàncies.

—Quin tipus d'humor t'agrada més?

—A mi m'agrada tot tipus d'humor. Des de les coses més tontes fins a Martín Morales, El Roto, l'Eugenio, Gila, Monty Pyton... A mi no m'agrada l'etiqueta aquesta que s'ha posat de moda de l'humor

intel·ligent. Jo crec que tot l'humor és intel·ligent.

—En quina situació es troba l'humor a Catalunya?

—L'han sobreexplotat massa. La majoria de l'oferta és destinada a guanyar diners i donen poques oportunitats a les propostes bones. Per exemple, la gent que comença ho té molt difícil per fer-se un lloc en el món de l'espectacle perquè reben molt poques ajudes i subvencions.

—Hi ha molta diferència entre el públic de poble i el de ciutat?

—A Barcelona capital el públic és molt dur. Sembla que ja ho hagin vist tot i són molt crítics amb tot el que es fa. Sempre diuen «aquest va d'imitador de tal o de qual».

—Com crees els espectacles?

LES FRASES

«Avui dia vas a un bar de copes a fer un monòleg i tothom t'escolta. Abans a la gent li costava molt més estar atenta»

«A Barcelona capital, el públic és molt dur. Sembla que ja ho hagin vist tot i són molt crítics amb tot»

«Als 11 anys volia ser bisbe, però només em va durar dues setmanes»

—La majoria dels espectacles són anècdotes que m'han passat. Jo sóc molt observador i em fixo sempre en les coses que passen al meu voltant. De vegades, d'un sopar amb els amics en pot sortir un monòleg. Jo no m'he tancat mai una temporada per crear una obra. Els meus espectacles amb un o dos mesos en tinc prou per tenir-los enllestits. De vegades, però, em llanço a la piscina molt ràpid i improviso molts cops. Jo he après amb el públic.

—Quin tipus de públic va a veure els teus monòlegs?

—Ve gent de tot tipus i totes les edats. Des de nens de 12 anys fins a famílies, gent jove, gent més gran... Ve des del 'punk' fins a la gent de pasta. Fora clíxés, fora maneres de vestir i fora maneres de ser.

«RUDDIGORE O LA NISSAGA MALEÏDA», d'Egos

Francesc Vilapinyó

Opereta àcida, crua, genial

Arthur Sullivan i W.S. Gilbert van bastir en plena època victoriana una opereta irònica, macabra i fantàstica que, ara, 130 anys més tard, ha recreat el grup EGOS Teatre per portar als escenaris catalans una proposta insòlita, atractiva, molt recomanable.

Els integrants d'aquest grup han sorgit d'una promoció de teatre musical de l'Institut del Teatre, i s'han atrevit a modernitzar i traduir una obra vuitcentista. El resultat és espectacular, tant per l'economia de mitjans —set actors, un piano—, com per la posada en

escena i el ritme impecable. A cavall de Washington Irving i E. A. Poe, l'argument ens porta a l'Anglaterra profunda, on un representant d'una nissaga maleïda de la rànica aristocràcia ha d'assassinar algú cada nit si no vol morir ell. Robin, un granger d'una branca de la família, es veurà esquitxat per aquest vincle quan competeixi amb un rival per l'amor de la jove Rose.

Partint d'una història que té ressons de molts clàssics elements de la cultura anglosaxona, EGOS s'ha fet seva l'obra i la trasllada a l'escenari amb una perfecció es-

borronadora. La capacitat de submergir l'espectador en una atmosfera aspra i sinistra, només és comparable amb el do que té «Ruddigore» perquè l'espectador es contagia d'un humor negre i desprietat. L'escenografia, amb colors freds i depriments; l'estètica dels personatges, trets facials pàl·lids i robes negres; recorda inevitablement Tim Burton.

En tot cas, la part que ha posat EGOS en l'adaptació, un humor fi, absurd, també cruel, combinat amb una genial i vigorosa part musical, és el gran actiu d'una obra imprescindible, magistral.

«Los Ángeles no tienen hélices», de Dani Pérez

N. C.

Pérez arrenca rialles

Que un teatre pugui gaudir de quatre funcions d'un humorista de la talla de Dani Pérez és tot un luxe i els anoiencs ho han sabut aprofitar. De divendres a dilluns, en el marc de la Festa Major d'Igualada, centenars d'espectadors han ocupat les localitats del Teatre de l'Aurora per veure «Los ángeles no tienen hélices», el nou projecte teatral de l'humorista de Premià de Mar. Alguns d'ells ja havien rigut amb el còmic l'any passat però n'hi ha hagut molts que l'han descobert enguany i que s'han endut una sorpresa. Cadascú haurà trobat

un gag o altre el més divertit, però el cert és que ha ofert una gran varietat per escollir: les aventures dels pares novells a l'hora de banyar el nadó, el terror dels infants en jugar al parc amb tobogans gegants o gronxadors amb respall, la missió de Noè, la creació de la humanitat, la hipotètica arribada dels espanyols a la Lluna, l'escenificació d'un dia a l'agitada Barcelona, la treballada lletra de les nades... tots ells són dignes d'unes bones riallades, perquè a més de la gràcia del text, ell hi aporta unes divertidíssimes expressions que el complementen.